

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicationem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Provisiones Senectutis, Per Tres
Partes Distributæ - In quibus raræ ac penenecessariæ Veritates, cum
omnibus Christi fidelibus, tum potissimum Gratiarum Cœlestium,
lucrorumque æternorum avidibus, quæ theoreticè, quæ practicè
proponuntur

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066391

Provisio 4. Per adæquationem (quantum fas) liberalitatis Christi in nos
merita sua influentis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45462

PROVISIO IV.

*Per adaequationem (quantum fas) liberali-
tatis CHRISTI in nos merita sua in-
fluentis.*

1. Thes. 4. 3.

2. Pet. 1. 10.

2. Pet. 3. 14.

Considera obligationem curamque tibi hanc unicam, maximam, totamque incumbere, ut salvus fias, æternamque beatitudinem, post hanc vitam consequaris. Hæc est enim voluntas Dei, sanctificatio vestra, ait Apostolus. Ad hujus salutis consecutionem Deus te vult pertinere per tua ipsius opera meritoria vitæque æternæ digna. Satagite, ait per Apostolum, ut per bona opera certam vestram vocationem & electionem faciatis. & iterum Satagite immaculati & inviolati inveniri Deo in pace. Opera vitæ æternæ meritoria tibi nulla esse possunt, nisi facta à te fuerint, & ex gratia Dei. Ex gratia quidem tanquam auxilio Divino supernaturali, quo hominem Deus excitat ad bonum operandum, adjuvat ut operetur, & cum operatur, denique subsequitur postquam operatus est. Juxta illam Ecclesiæ orationem. *Tua nos quæsumus Domine Gratia semper præveniat, comitetur & sequatur. Itemque illam. Actiones nostras quæsumus Domine aspirando prævenire & adjuvando prosequere, ut cuncta nostra oratio & operatio, à te semper incipiat, & per te cepta finiatur. Per Christum Dominum nostrum.* In gratia verò, nimirum in amicitia Dei & consortio illius naturæ, atque filiationis adoptivæ, quæ quidem est vita animæ, à qua sola habet, ut opera vitæ, opera meritoria facere possit. Inde illud Apostoli. *Gratia Dei, vita æterna, & quidem*

Rom. 6. 15.

dem in Christo Jesu Domino nostro. ut ibidem addit Apostolus. addit autem ideo: quia neque auxilians, sive actualis, neque sanctificans sive habitualis gratia haberi potest à nobis nisi per Christum, nisi, inquam, per merita & ex meritis Jesu Christi: de quo infra. Igitur hic est ordo salutis humanæ, & hi passus ad illam. Salvari debemus, non possumus autem sine operibus & meritis (& loquendo de adultis) Merita salutis habere non possumus sine gratia Dei, gratia nobis non datur, nisi ex meritis Christi, Christi merita nobis non suffragantur, nisi credamus in Christum. juxta illud. Quotquot receperunt eum (scilicet Christum credendo in ipsum) dedit eis potestatem filios Dei fieri. Et, de plenitudine ejus accepimus nos omnes, & gratiam pro gratia, quia lex per Moysen data est, Gratia & veritas per Jesum Christum facta est. Quocirca universa structura salutis nostræ æternæ super fidem in Christum ædificata consistit. super fidem dico illam, quæ per dilectionem operatur, ut ait Apostolus, de qua re idem alibi sic loquitur. Ut sapiens architectus posui fundamentum: alius autem superædificat, unusquisque autem videat quomodo superædificet. Fundamentum enim aliud nemo potest ponere, præter id quod positum est, quod est Christus Jesus.

Considera ex prædictis indigentiam tuam, quâ Christo Domino opus habes. Indulgentiam Christi, quâ ille sese tibi profusissimè indulget. Obligationem tuam, quâ tu Christo vicissim obligatus remanes. Indigentia tua, quâ Christo, ejusque meritorum indigus es, tanta est, quanta & ipsa salutis æternæ. eam enim sine Christo (ut visum supra) nullatenus assequi potes, sed omne

V. P. Druz. Op. VII.

B

tuum

Joan. 1. 12.

Ibid. v. 16.

Gal. 5. 6.

1. Cor. 3. 10.

Joan. 15. 4.

tuum opus, si vitæ æternæ meritorium esse vis, necessario debes ex Christo & ex ejus meritis desumere, dignificare, aliàs omninò inutile & indignum erit æternæ vitæ. Declaravit hanc veritatem atque indigentiam simul nostram ipse Dominus præclarâ similitudine. *Manete in me, & ego in vobis, sicut palmes non potest ferre fructum à semetipso, nisi manserit in vite, sic nec vos, nisi in me manseritis. Ego sum vitis, vos palmites, qui manet in me & ego in eo, hic fert fructum multum: quia sine me nihil potestis facere. Si quis in me non manserit, mittetur foras sicut palmes, & arefcet, & colligent eum, & in ignem mittent, & ardet.* Nihil expressius ad nostram sine Christo insufficientiam declarandam dici potuit. Jam quoad Christi, quâ sese tibi & omnibus quantum ex ipso est, profundit Indulgentiam: ea quidem tanta est, ut major nec desiderari, nec cogitari possit. Nam ad omne prorsus meritorium salutis æternæ tuum opus, suatibi merita suppeditat, & non ad opus tantum, verùm etiam ad ipsam voluntatem, quin & ad ipsam primam cogitationem operis. Luculenter dicente Christo: quia (inquit) *sine me nihil potestis facere*, proinde neque velle, neque cogitare, quoniam & hoc est aliquid facere. Cui consonat ejus Apostolus cùm ait. *Non sumus sufficientes cogitare aliquid (salutare) à nobis, quasi ex nobis, sed sufficientia nostra ex Deo est.* Et alio loco idem loquitur. *Deus est enim qui operatur in vobis & velle & perficere pro bona voluntate.* Hanc porrò profusionem meritorum suorum in nos exercet Dominus omni prorsus momento, partim conservando nos in gratia & unione secum, partim assistendo vultui DEI Patris pro nobis,

2. Cor. 3. 5.

Philipp. 2. 13.

nobis, & intuitu meritorum suorum, omnes & singulas gratias, omniaque auxilia, ad bonum sive cogitandum, sive volendum, sive inchoandum, sive operandum, sive perficiendum, nobis obtinendo, impetrando, exigendo, tanquam mercedem suam, sibi que à Patre caelesti debitam in nostrum utique bonum salutis. Quocirca nullum est assignare momentum in nostra vita, quo Dominus Iesus meritis suis non obtineat nobis quantum in ipso est Gratiam salutariter operandi à Patre æterno. Nullum etiam licet assignare opus nostrum bonum, in quod non influat, imò præinfluat meritis suis Christus, quemadmodum nullum est momentum, in quo vitis in palmites (in se manentes & non recisos) non influat virtutem, vigorem, efficaciam, vitam, profectum; nec influat solum, sed etiam præinfluat, ex se habens præbensque principium influendi, non ex palmite.

Est autem ista profusissima Christi in nos indulgentia non tantum inde, quia est ipsi naturalis, propter nimiam ejus in nos dilectionem & charitatem, quæ illi naturaliter insita est, sicut Deo erga creaturas, sicut Patri erga filios, sicut capiti erga membra, sicut viti erga palmites: sed etiam quia est ipsi acquisita & empta, & quidem non auro, neque argento, neque corruptibilibus pretiis, sed pretioso sanguine suo proprio, quo profuso, & meruit & emit sibi à Patre hanc mercedem, hocque officium, ut in nos, tanquam in membra sua, influeret efficaciâ meritorum suorum, utque mercedis loco sibi debitæ à Patre daretur nobis omnis gratia ad salutem operandam necessaria.

Quocirca omnis Dei gratia, quæ nobis datur, merces est laborum & passionum mortisque Christi, & cui gratia aliqua datur, pretium sanguinis & merces laboris atque mortis Christi datur. Et qui gratia DEI quapiam bene utitur, per eamque ad salutem proficit, ex merito Christi proficit, mercede Christi proficit, mercedem Christi adauget; qui verò gratiam Dei abjicit, aut non juxta ejus gradum operatur, mercedem Christi abjicit atque evacuat. Maximâ quidem cum Christi offensa: quia & cum maxima ejusdem injuriâ, cum maxima ejusdem contristatione, cum maxima ejusdem inhonoratione, cum maxima erga bonitatem, charitatem, liberalitatem ejus ingratitude, cujus enormitas patet ex obligatione.

Ex tanta enim nostrâ, quâ Christi meritis indigemus indigentia, & ex tanta ejusdem Christi, qua ille nobis merita sua profundit Indulgentia, non potest non consurgere in nobis immanis quædam & nullatenus persolubilis à nobis ad Christum obligatio. Obligatio, dico, gratitudinis & gratiarum actionis, tanto, tamque profuso, & tam nulla nostra vilitate & indignitate, & insuperque etiam ingratitude vincibili & ætabili in negotio tanti momenti, quanti est nostra æterna salus largitori. Quæ gratitudo, enim potest fieri & exhiberi Christo Domino per intimas cordium nostrorum gratiarum actiones & affectiones; & si potest etiam exhiberi devotissimis orationibus & confessionibus, & laudationibus, etsi fieri potest insuper etiam aliquibus in Christi laudem atque gratiarum actionem operationibus; nullum tamen est genus gratiarum actionis in præsentis negotio, seu Christo desideratum.

lius atque honorificentius consequenterque gratius & acceptius, seu nobis utilius, atque ad gratiam meritaque Christi in nos amplius derivanda accommodatiùs; quam ipfismet gratiis ac meritis Christi diligentissimè, accuratissimè, devotissimè in operatione salutis perfectionisque nostræ uti, uti autem ad eorum efficaciam adæquatissimè.

Hæc est enim unica & pretiosa Christi glorificatio, hæc mercedis laboribus meritisque ejus debitæ augmentatio, hæc efficaciæ meritorum ejus ultima completio atque consummatio. Quo quidem Christo gratiùs esse nihil posse, res ipsa, quia loquitur per se, ulteriori exaggeratione non eget.

At cum hæc ita sint, tibi quidem ô homo jam incumbit ista cognoscenti & consideranti, primum quidem inspicere elapsam vitam tuam, atque quantum per omnem illam in Christi profusissimam hanc super te liberalitatem & indulgentiam peccatum abs te sit tandem advertere, æstimare, redarguere, deflere, punire & expiare. Deinde verò etiam atque etiam acerrimâ mentis contentione, tum cognoscere, tum decernere, qualem te esse in hac declivi & ad occasum vergente vitâ tuâ, deinceps oporteat, quàm profuso & circumspecto sinu cordis profusissimam adeò Christi Domini largitatem, non tantum excipere, sed etiam etiamque provocare. Id quidem præstabis ad mentem planè Christi Domini, si nullam gratiam Dei, ex meritis ejus tibi indultam in vacuum acceperis. Si nullam non avidissimo animi studio occupaveris; si nullam non plenissimo cooperationis conatu exæquare

contenderis, si denique per nulla residui tibi temporis momenta ad gratias actuales, juxta & habitales, temet amplius ampliusque disponere earumque capaciores te reddere juxta earum mensuram obsequio Divino æternæque vitæ congruis operationibus te fatigare, te saginare, te explere in gloriam maximam Dei, in mercedem meritorum Christi superabundantissimam destiteris.

PROVISIO V.

Per Imitationem & Supergressionem Electorum DEI.

Isa. 51. 1.

CONsidera vocatum te esse à Deo ad æmulationem, imitationem supergressionemque Sanctorum Dei in obsequio ejus. Et Sanctorum quidem si non omnium, plurimorum certe, tam ex Angelorum, quàm ex hominum Ordinibus. Id hoc ita esse, potes ex eo convinci; quia Dominus Deus familiare habet, nos ad amorem, cultum obsequiumque provocare, propositis exemplis Sanctorum suorum, quod non ob aliud facit, nisi ut nos eorum conversationem intuentes, imitemur & æmulemur fidem, atque fidelitatem ipsorum cum Deo. Hoc sensu Dominus dicit per Prophetam filiis Israel: *Attendite ad Abraham Patrem vestrum: & ad Saram, quæ peperit vos.* Non solum autem Deus homines vocat, ut per imitationem Sanctorum ejus eidem dignè famulentur, securamque viam & Sanctorum vestigiis tritam incedant, verum etiam ut eosdem in via Dei supergrediantur, superareque connitantur, hoc enim nisi fieri Deus vellet, ac